

ANUL 10000

H. C. Andrei

Cătălin Hidegcuti
Anul 10.000 Ad

Îmi ridic puşca cu grijă şi studiez ţinta.

Pantera de munte, o frumuseţe de felină cu colţi ca nişte pumnale, ochi şi blană de abanos, îşi întoarce capul şi se uită în jur încercând să-şi zărească hăitaşii a căror miros şi zgomote se simţeau de peste tot. O detunătură sparge liniştea pădurii în mii de bucăţele şi pantera cade la pământ cu un glonţ în piept. Un firicel de sânge care se îngroaşă rapid i se prelinge pe blana-i întunecată.

Dar o panteră de munte este un luptător prin excelenţă şi încearcă să se ridice. Un al doilea glonţ îi străpunge omoplaţii şi o împinge înapoi la sol.

Presimt că nu se va mai ridica. Încet, îmi cobor arma şi o prind pe umăr. Armele ce le vând eu sunt bune, nu ca vechiturile pe care le au localnicii. Cu puştile lor este aproape imposibil să atingi ţinta de la mai mult de cincizeci de paşi. La puştile mele nu este nevoie de mai mult de un glonţ ca să-ţi omori prada.

Alte strigăte se aud de peste tot din jur şi hăitaşii încep să-şi facă apariţia din desişuri. Kurol, şeful vânătorilor se apropie cu arma cumpărată de la mine în mână.

– O lovitură bună neguţătorule.

– La fel şi a ta şefule. Acum poţi să vezi cu ochii tăi că nu am minţit când am spus că am marfă de cea mai bună calitate.

– Da - răspunse el apreciativ mângâind arma - e marfă bună. De unde zici că le-ai luat?

– N-am zis şefule. Un negustor ca mine trebuie să fie atent la ce vorbeşte sau rămâne fară negoţ.

Şeful râse şi mă bătu pe spate. Om dintr-o bucată, nu ştia multe, dar îşi conducea tribul de zece ani, continuând şi aplicând calea bătrânilor, acceptând lucruri noi doar atunci când se dovedeau absolut necesare.

După ce pantera a fost legată de par şi pusă pe spatele a doi vânători vânjoşi, am plecat înapoi către sat. Drumul nu a fost deloc lung, chiar destul de uşor după ce ieşi din desişuri. Doar câmpie întinsă cu arbuşti şi iarbă scurtă.

Vă rog să mă iertaţi dacă nu m-am prezentat.

Numele meu este Ocellalas Daryd, mai exact Daryd. Ocellalas este numele care mi-a fost dat de către creierele ascunse la naştere şi este o

mărturie a epocilor de mult trecute ale istoriei noastre. Şi de-abia aştept să ajung înapoi în sat, să mă odihnesc, căci mâine va trebui să pornesc mai departe. Am înregistrat întreaga vânătoare şi sunt sigur că va fi foarte apreciată acasă.

Cum nu aveam nimic de spus şi vroiam să fiu singur cu

gândurile mele am rămas în urma cetei de vânători. Din faţă se auzeau vocile voioase ale tinerilor vânători. Armele pe care le-am adus în sat le provocaseră voioşia. Erau cele mai bune arme de foc pe care le văzuseră în ultimii ani. Nu era mare mirare, oraşul cel mai apropiat care producea praf de puşcă şi arme era departe, peste munţi. Produsele de acolo se aduceau cu mult efort în caravane, parcurgând-se sute de kilometri prin teritoriu necunoscut.

Cufundat în gânduri, nu am observat, la început, pădurea devenind tăcută în jur. Nici măcar sunetele păsărilor nu se mai auzeau. Vânătorii, încântaţi peste măsură nu păreau a lua de seamă ce se întâmplă în jur.

Un val de săgeţi ne izbi ca un torent din desişuri. Ceata cu care plecasem din sat se compunea din nouă vânători. Doar de atâţia fusese nevoie pentru a testa armele de foc pe care le-am adus. Acum trei dintre ei se prăbuşiră sub vârfurile ucigaşe. Unul cu o săgeată în gât şi doi pătrunşi în piept. Alţi doi au fost răniţi uşor.

Cel puţin o duzină de atacatori au urmat săgeţile, ţâşnind din ascunzişuri şi tăbărând peste noi. Am ripostat cum am putut cu toate armele pe care le aveam. Şi bandiţii aveau arme de foc, chiar dacă mai puţine şi probabil mai proaste. Unul dintre vânătorii noştri a căzut răpus de un glonţ de calibru mare care-i împrăştie creierii prin aer.

Am dus arma la ochi, l-am ţintit pe trăgător în inimă şi am apăsat pe trăgaci. A murit instantaneu. Pumnalul scurt şi sclipitor a altui bandit a străpuns stomacul tânărului din dreapta mea.

Aici nu mai puteam face nimic. Patru bandiţi au apărut din tufişuri cu săbii şi măciuci. Aveau numărul de partea lor, aşa că am luat-o la picior. Trupul meu este într-o formă excelentă şi repede mi-am lăsat urmăritorii la distanţă.

După ce am trecut de o albie secată şi m-am urcat pe malul crăpat plin de lichieni, m-am trântit în spatele unor rădăcini de copac ieşite în afară cu arma la ochi. Era încărcată şi eu gata de omor. Aveam să-mi vând scump pielea.

Am aşteptat aşa cam o jumătate de oră dar nu apărut nici un urmăritor. Poate îi lăsasem mai în spate decât credeam sau poate că prădatul cadavrelor era mai profitabil decât urmăritul prin pădure. Dar nu voiam să mă autoamăgesc, ştiam că vor veni cu siguranţă.

M-am ridicat din nou şi dispar în desişuri. După încă vre-o zece kilometri de trap uşor, m-am oprit fără suflare. Caut o poieniţă şi apăs un buton ascuns în brăţara pe care o port tot timpul pe mâna dreaptă. Butonul este codat doar pentru genele mele, oricine altcineva care ar găsi brăţara nu ar putea să o folosească, iar dacă cineva încearcă să o deschidă prin alte metode, se autodistruge imediat prin dizolvare totală. Accesată corect trimite semnalul pentru “purtătorul” meu, dându-i comanda să vină să mă ia.

Globul argintiu nu întârzie să apară.

Sfera de zece metri în diametru se poziţionă deasupra mea, un iris se deschide şi o rază de tracţiune mă trage înăuntru. Interiorul purtătorului nu este luxos. De fapt se compune doar din două încăperi, una dedesupt, cea în care am fost tras şi care servea drept spaţiu de depozitare. Cealaltă deasupra, unde se afla fotoliul veriform şi echipamentele de navigaţie, era camera de comandă. Nu că ar fi nevoie de prea multe echipamente, de obicei comenzile sferei sunt date printr-o interfaţă neurală şi comenzi de câmp. Personal nu îmi face plăcere să folosesc interfaţa neurală, am tot timpul impresia că cineva este în capul meu şi mă spionează, prefer comenzile de câmp.

Imediat după ce m-a preluat, globul se făcu din nou invizibil în spatele câmpului de camunflare. Cu o comandă simplă de câmp îmi îndrept « purtătorul » către casă. Sunt obosit, vreau să mă odihnesc şi să analizez situaţia înainte de a mă întoarce în sat. Asta dacă va mai fi un sat la care să mă întorc.

Casa mea este o insulă zburătoare cu formă circulară care se menţine la o distanţă de o mie de metri de pământ în permanenţă şi care este ascunsă sub un câmp de camunflare, la fel ca şi purtătorul. Dacă băştinaşii ar vedea-o, prezenţa mea aici ar putea fi compromisă, ca şi cercetările mele.

Dar să o luăm de la început.

Este anul 10.000 A.D. sau 4.000 D.I.(După Invazie).

Omenirea şi-a început expansiunea în spaţiu încet, foarte încet. Le-a luat mai multe secole să iasă în afara propriului lor sistem solar colonizând Centura şi toate planetele înainte de a se avânta în abis. În anul 2500 A.D. au început cu adevărat primele zboruri în afara sistemului solar.

Timp de 600 ani omenirea s-a împrăştiat în galaxie la viteze mai mici decât a luminii cu ajutorul navelor fotonice a căror pânze se întindeau pe mii de kilometri, şi, mai târziu cu cele propulsate de motoare cu fuziune. Dar oamenii erau comozi şi trăiau prea bine pentru a porni mai

departe. Doar cei mai nebunatici şi aventurierii s-au aruncat în adâncurile spaţiului. Tehnologii de hibernare, sisteme holografice pentru a simula viaţa pe planete, câmpuri de forţă şi transmisii tahionice au facilitat explorarea. Sistemul Sol rămânea în spate, tot mai izolat de coloniile sale.

În anul 3127 A.D. a avut loc un eveniment care a schimbat întreaga viziune a omenirii asupra stelelor.

Întâlnirea cu iarnak.

O rasă străină care încerca la rândul ei să cucerească stelele, o rasă chiar mai avansată decât oamenii. Războiul a început în anul 3150 şi a ţinut în jur de 200 de ani. Nu trebuie să mire pe nimeni că a

ţinut atâta timp, călătoriile între lumile locuite durau şi câteva zeci de ani. Războiul s-a terminat cu câştigarea lui de către oameni, o dată cu descoperirea transportului supraluminic şi cu distrugerea totală a mai multor lumi a iarnakilor.

Progresele făcute în timpul războiului au fost impresionante şi omenirea a fost propulsată în Epoca Explorării.

Oamenii s-au împrăştiat ca şi furnicile în galaxie cu viteze mult superioare luminii. În timp de câteva sute de ani au fost descoperite o mulţime de rase, unele exotice precum satalii, cu corpurile lor diafane şi atât de sensibili la undele mentale, altele plictisitoare, unele periculoase şi gata mereu de luptă, altele bătrâne care ne dădeau la o parte din zonele lor de influenţă cum am da noi la o parte muştele care se aşează neinvitate pe mâncare.

Am învăţat că există anumite reguli în lumea galactică şi au apărut primele zvonuri despre o rasă, A'sa, care părea a fi mult mai bătrână şi avansată decât toate celelalte rase din galaxie.

În anul 5175 rasa umană i-a întâlnit pe A'sa. La vremea aceea oamenii evoluaseră mult, erau împărţiţi în mai multe comunităţi distincte şi se credeau conducători peste o regiune de câteva mii de ani lumină. Întâlnirea a fost un şoc. Civilizaţia A'sa şi tehnologia ei era cu mult superioară celei omeneşti. Oamenii au încercat aproape imediat să fure secretele tehnologiei A'sa, şi A'sa au ripostat.

A'sa au "educat" rapid rasa umană, tehnologia lor părând magie pentru oameni şi depăşea orice închipuire. Zdruncinaţi de revelaţie, oamenii au început perioada de războaie filozofice, după care a urmat o perioadă izolaţionistă în care rasa umană, cea mai mare parte din ea, s-a retras din afacerile galaxiei pentru a se explora în interior, perioadă numită « a sufletului » .

Din această stare au fost smulşi violent de venirea doula din afara glaxiei. O rasă războinică, doula îşi croia drum în spaţiu prin suflarea raselor subjugate. Războiul a fost cutremurător şi a stins mii de sori în trecerea sa, de parcă un uragan a străbătut întreaga galaxie. Rasele din galaxia noastră au câştigat lupta doar după interveniţia A'sa.

Dar cicatricile au rămas multă vreme în adâncul inimilor. Rasa umană, fiind una din cele care au suferit primele valuri masive de atacuri doula a avut pierderi incalculabile. Zeci de lumi au fost aduse la barbarie. Eden, paradisul planetar unde era strânsă cultura rasei umane a fost redus la un deşert radioactiv pentru câteva mii de ani ca urmare a bombardamentului nuclear. Alte lumi au fost şi mai nenorocoase, focoase cu antimaterie au spart crusta planetei distrugând miezul şi lumile au devenit cu adevărat infernale.

În anul 8000 A.D., A'sa a crezut că în sfârşit oamenii au atins o treaptă superioară de existenţă şi au împărţit o parte din cunoaşterea

lor cu ei. În timp oamenii au învăţat să o stăpânească.

Iar acum eu sunt aici. Locul de unde a început totul. Planeta numită Pământ.

Rasa umană a început abandonarea lumii de baştină încă de pe vremea Explorării, repopulată în timpul războiului cu doula pentru a servi ca avanpost şi bază de luptă, planeta a fost din nou abandonată după război.

Ea a fost lăsată celor care trăiau în trecut, care vroiau o existenţă mai simplă, departe de haosul de zi cu zi a galaxiei.

În timp, au deevoluat din nou la stadiul de primitivism. Sălbatici rămaşi în mijlocul vestigiilor trecutului.

Prin hotărârea creierelor ascunse, s-a decis că nimeni nu are dreptul să intervină în dezvoltarea celor de pe planeta mamă a omenirii. Mărturie stau douăsprezece fortăreţe sferice care orbitează în jurul pământului şi înconjoară planeta cu un cordon de siguranţă la fel şi zecile de sateliţi înarmaţi care sunt gata să pulverizeze orice intrus care trece pe lângă fortăreţe.

Situaţia mea personală este puţin mai complicată. Eu sunt un fel de ciudăţenie printre semenii mei. Sunt dispus să-mi asum riscuri şi să explorez necunoscutul. Născut într-o familie de nomazi, oameni extrem de apropiaţi de A'sa, călătorind tot timpul printre stele, nu pot spune că am numit vreodată o planetă acasă.

În calitatea de senzorial, pun la dispoziţia altora înregistrările simţurilor mele din anumite situaţii. Dar în acelaşi timp am şi calitatea

de Observator al Creierelor. Rolul de Observator se câştigă greu, dar înseamnă foarte mult.

Observatorii sunt ochii şi braţul Creierelor în galaxie. Oriunde sunt probleme speciale şi care necesită o rezolvare delicată acolo suntem trimişi.

Pe Pământ înregistrez contactele mele cu populaţia rămasă, atât pentru difuzare cât şi muncă istorică şi sociologică. Cercetătorii noştrii fac o sumedenie de studii asupra unei societăţi care a respins evoluţia tehnologică şi au rămas la un anumit stadiu de primitivism, sunt interesaţi de evoluţia societăţii pe Pământ. Astoria, un oraş aerian de dimensiuni considerabile, pluteşte deasupra polului nord. Acolo este locul unde sunt adăpostiţi majoritatea cercetătorilor rămaşi pe planetă dar şi Centrul de Comandă şi Control a apărării planetare.

Inteligenţa artificială a purtătorului m-a anunţat că ne apropiem de casă. Sfera se aşează uşor în locaşul său din hangar.

Ce bine e să fii din nou acasă!

Coridoarele erau pustii, mate. Nu îmi place să împopoţonez pereţii cu vizuali sau să folosesc mediul virtual. Folosind mediul virtual aş putea să fiu oriunde în galaxie aş dori, sistemul virtual este atât de bun încât nici măcar nu mi-aş da seama de diferenţă. Am un prieten

care îşi schimbă mediul virtual în fiecare zi, ca să ajungi la el trebuie să treci prin păduri de stejar, prin fundul unei mări şi prin o lume îngheţată. Cum la bord nu mai sunt alte persoane umanoide mă pot întâlni doar cu roboţii mei credincioşi, cinci la întreţinere şi alţi cinci cu funcţii specifice.

Ca de obicei Ochilă apăru lângă mine. Micul sferoid începu rapid să transmită rapid holografic ultimele ştiri.

– Pleacă geniule, vorbesc cu Demera şi singur.

Chiar şi inteligenţa sa limitată ştie ce înseamnă o trimitere la plimbare, pluti grăbit printr-un alt coridor.

Prima oară trec prin camera de schimbare. De fiecare dată când intru înăuntru mă trec fiorii. Probabil memoria mea genetică îşi spune cuvântul. Mă întind într-un “sicriu” de schimbare şi capacul se închide peste mine. În câteva secunde câmpul de transfer îşi face efectul şi personalitatea mea este transferată în corpul meu de bază dintr-un alt “sicriu”. Celălalt corp rămâne în stază până voi avea nevoie din nou de el.

E bine să fii în corpul tău. Corpul meu obişnuit, adică corpul în care îmi petrec cea mai mare parte a vieţii, este un corp umanoid îmbunătăţit genetic şi prin nanotehnologie pentru a face faţă unor condiţii de mediu foarte variate. În jurul trunchiului central stau roată alte “sicrie” cu alte

corpuri de schimb. Fiecare potrivite pentru o altă situaţie, şi nu toate umanoide.

Transferul de personalitate e una din tehnologiile A’sa pe care am reuşit să o adaptăm pe fiziologia umană. Ne permite să ne transferăm personalităţile complete de la un corp la altul şi în caz de necesitate să le transferăm într-o unitate de memorie de la baza cefei, pentru a nu fi pierdut niciodată vre-unul dintre noi.

O hologramă apare în faţa mea. Este o femeie îmbrăcată în robe cenuşii, cu bucle negre şi un surâs care ar fi năucit orice bărbat neschimbat. Câmpul virtual este perfect, nici nu poţi să-ţi dai seama că nu e reală. Demera, inteligenţa artificială a casei mele, construită cu o personalitate feminină extrem de liberă pentru o I.A. (Inteligenţă Artificială).

– Bine ai venit acasă Daryd (ca de obicei mă salută doar după ce am schimbat trupurile).

– Mă bucur să te văd neschimbată, Demera. Ai descărcat memoriile în unitatea centrală?

– Da. Toate. În scurt timp vor fi triate şi gata să fie transmise.

– Ceva mesaje? Deoarece nu vrem să intervenim în nici un fel în comunităţile pe care

le studiem, nu avem nici un dispozitiv tehnologic cu noi, în afară de brăţara care cheamă purtătorul şi care poate, la nevoie, să

transmită sau să primească mesaje extrem de urgente.

– Mai multe. Dar unul a fost urgent de la apărarea planetară.

– Ce sa întâmplat?

– O navă a încercat să spargă carantina. Nave care încercă să spargă carantina nu erau o noutate. Unii oameni,

unii E.T., dorind să fure comorile culturale ale umanităţii, sau pur şi simplu vroiau un safari pe Vechiul Pământ, veneau în fiecare an în zonă. Din fericire sistemele de pază ale Vechiului Pământ au fost proiectate de cei mai buni specialişti ai umanităţii şi extrăgeau putere direct din Soare.

– Arată-mi! O altă imagine se suprapuse peste fundalul încăperii. Eram în spaţiu,

la bordul unuia dintre zecile de observatori sferici de pe orbită.

Nava străină era lungă, zveltă şi strălucea sub un scut de protecţie. Un flux energetic de la unul dintre sateliţii de apărare o interceptă şi scutul străluci mai puternic dar nava nu avu nici o avarie vizibilă pentru scanere. Imediat alţi doi sateliţi de apărare se întoarseră spre navă şi trei unde se concentrară asupra ei. De data asta undele erau mai puternice, aproape de maximul pe care un satelit de apărare îl putea emite.

Scutul străluci şi mai tare devenind opac. Undele continuară să o urmărească până când scutul dispăru şi nava păru să se topească, apoi explodă când o torpilă energetică îi atinse botul.

Simularea se termină şi spaţiul virtual dispăru.

– Asta a fost o urgenţă ?

– Sateliţii au funcţionat aproape de capacitatea lor maximă. Se pare că intruşii au folosit un câmp izolator de mare putere. Încă cincizeci de secunde şi ar fi trecut de apărarea planetară.

Un câmp izolator, practic, izolează nava de restul universului. Nimic nu poate ieşi afară şi nimic nu poate intra înăuntru. Nu prea este folosit de către navele de război deoarece odată activată izolarea nu mai pot trage cu armele sau comunica.

– De asta nu au ripostat. Voi recomanda instalarea unor fortăreţe spaţiale suplimentare. Şi câmpul izolator pentru întreaga planetă să devină o prioritate.

Demera surâse ironic, cât era ea de virtuală.

– Ştii prea bine că toate cererile pentru câmpul izolator au fost respinse. Costurile de energie şi construcţie au fost şi continuă să fie prea mari. Şi întreaga problemă prezintă prea puţin interes.

Din nefericire avea dreptate. Leagănul umanităţii nu se afla pe locurile fruntaşe în priorităţile de dezvoltare a Creierelor, care puteau fi câteodată extrem de pragmatice. Rasa umană continua să reconstruiască, ocupând teritoriile lăsate sterpe de către doula şi încă aveau probleme cu triburi rătăcite de invadatori. Care încă se

ascundeau în marile nebuloase şi printre rasele care se împotriveau oamenilor.

– Dar vor instala fortăreţele. Puterea de foc suplimentară va fi de ajuns să ţină la distanţă intruşii.

Ştiam ce vorbeam. O fortăreaţă spaţială era de ajuns să sperie şi pe cei mai vajnici luptători stelari. Construcţii masive, lumi în miniatură, deţinând o putere de foc pe măsură, cu zeci de proiectoare de fluxuri antimaterie şi tunuri vortex. O duzină de reactoare cu singularităţi ofereau energia lor unei astfel de fortăreţe, asigurând ca întotdeauna exista destulă pentru arsenalul distrugător dar şi pentru scuturile care ţineau la distanţă ameninţările.

– Dacă zici tu, ironiză holograma.

– Dă-mi o linie cu Centrul de Apărare. În camera mea. Drumul către camera unde îmi petrec marea majoritate a timpului

când sunt acasă trece prin grădinile interioare.

Câmpuri de tracţiune se extind şi întreţin atmosfera potrivită în fiecare porţiune. Orhidee sălbatice trăiesc alături de ferigi uriaşe şi

iederă sugrumătoare. Flori de flutur îşi arată splendoarea în umbra stejarilor şi a frasinilor. Toate sunt aranjate în aşa fel încât să simuleze 100% mediul natural din care provin plantele.

Nu am numai plante în această grădină, sunt şi o droaie de animale mai mici, toate native de pe Pământ. Maimuţe, jderi, pasări, bursuci, şi multe altele care trăiesc ca acasă păzite cu grijă de roboţi. Era un adevărat spectacol să vezi cum încearcă roboţii să prindă veveriţele sau nevăstuicile pentru a le vaccina. Mai ales nevăstuicile şi maimuţa care aveau destulă inteligenţă pentru a ţine minte anumite limitări ale roboţilor.

Camera mea este circulară şi are cel puţin douăzeci şi cinci metri în diametru. Partea centrală este un pic mai joasă, acolo podeaua este specială. Formată din modelin.

Căci cu toate că materialele inteligente biomorfice sunt folosite în aproape orice domeniu armele multifazice le transformă în praf cu prea multă uşurinţă şi de aceea prefer să nu-mi construiesc casa din ele. În plus modelinul este racordat la mintea mea şi pot să-l modific cu un singur gând.

Întreaga încăpere este ocupată de o parte, cea mai valoroasă pentru mine, a colecţiei mele de obiecte mitice şi de cult de pe lumile pe care le-am vizitat.

Sunt aici măşti rituale de pe Agara 5, un totem de hadeş de pe Nazil. Puţin mai încolo, lancea sacră a regelui-preot Hft‘gsi, cea cu care, spune legenda, regele luptase împotriva zeilor coborâţi din cer. Personal cred că legenda se referă la venirea unor străini şi nu zei dar nu te poţi pune cu câteva zeci de preoţi fanatici.

Cea mai importantă piesă este craniul de cristal provenit chiar

de pe Pământ, abandonat aici cu mii de ani în urmă şi a cărui proprietăţi încă rămân un mister.

Când pun piciorul pe modelin un fotoliu comfortabil se ridică în mijloc. Mă aşez în el şi dau o comandă pentru activarea legăturii. O hologramă se manifestă direct în faţa mea. Este un bărbat pe la cincizeci de ani într-o uniformă verde închis. Comandantul Mihai, conducătorul Centrului de Apărare Planetară.

– Îmi pare bine să te văd Daryd - mă salută el.

– Comandante, îmi pare rău să te deranjez dar aş dori să ştiu dacă aţi identificat nava care a încercat să treacă de apărarea planetară.

– Vas neidentificat de tehnologie ixala. A trebuit să-ţi mutăm nava mai aproape de oraş, lângă Pol, pentru a fi siguri că nu va fi implicată în

caz că nava trecea de cordon. Unii dintre istorici au fost destul de tulburaţi şi cer să plece. Mai ai nevoi de ei?

– Dacă şi-au terminat cercetările, din partea mea sunt liberi să plece, dar să descarce toate cercetăriile şi memoriile în baza de date. Nu voi avea timp să mă uit peste ele în viitorul apropiat deoarece mă întorc printre cei de jos dar le voi studia de îndată ce mă voi întoarce.

– Aşteptăm să ne contactezi după ce îţi termini misiunea.

Holograma dispăru. Acum aveam timp să mă ocup de treburile mele imediate.

– Demera. Afişează harta cu satul lângă care am fost atacat. Full real, vedere de sus şi analiză.

Harta se desfăşură sub mine. Cerând analiza vedeam absolut toate informaţiile despre zonă. Înălţimea şi specia copacilor, tipul de sol, nivelul de toxicitate, umiditate în aer, numărul de persoane din zonă, toate animalele, orice sursă de energie cât de mică care exista în zonă. Analiza arăta şi mişcările mele şi a celorlalţi din ultimele ore înainte de atac.

Date preluate direct de la reţeaua de sateliţi.

Foarte interesant.

– Imagine în timp real, pentru împrejurimile satului.

Un grupuleţ de puncte roşii apăru lângă sat, un pic mai spre Nord-Vest. Măresc imaginea, un grup de figuri umane, desemnate ostile de către inteligenţa artificială. Bandiţii. Dar pe moment nu păreau a se mişca sau a face vre-o mişcare ostilă.

– Demera, te rog arată-mi istoria locului din ultimele zile. Timpul păru să fie dat înapoi în hartă, aleargă nebuneşte în jurul meu

mai repede decât îl puteam urmări. După câteva secunde, timpul se opri şi începu să curgă din nou liniştit. Era pentru ultimele trei zile. Totul păru normal până cu o zi în urmă când un grup de semnale apăru din Nord. Un grup mare de semnale.

– De unde vin bandiţii?

– Nu ştim cu exactitate, a existat o furtună ionică peste întreg teritoriul. Cu o probabilitate de 90%. Din Arsul.

Memoria mea suplimentară avea toate datele despre Arsul. Cel mai mare oraş din Vestul locuit, era un adevărat rai pentru răufăcători de tot felul. Condus cu o mână de fier de un tiran, oraşul îşi răspândise influenţa peste întreaga regiune. Armatele sale continuau să-şi taie drumul cu sabia în oricine ar fi încercat să ridice glasul pentru independenţă.

Demera continua netulburată:

– Se pare că a avut loc o răscoală.

– Nu ştiam; am întrerupt-o.

– Ai fost plecat de multe zile. E în raport. Nu era o urgenţă. Şi nu avem date exacte despre ce s-a întâmplat acolo. Istoricii au cerut o microsondă camunflată în zonă pentru a înregistra detaliile, dar s-a pierdut după o defecţiune ciudată. Alta nu a fost trimisă. Dar au fost conflicte puternice. Avem înregistrările de la senzori.

– Poate ar trebui să-mi îndrept paşii spre Arsul.

– E încă zonă de conflict - se burzului Demera - Dar să revenim la bandiţi. Am găsit ceva interesant. Nu au fost monitorizaţi pe întreg traseul dar la un moment dat nu au mai fost identificaţi unde ar fi trebuit să fie. O zi mai târziu au fost găsiţi la o distanţă mult mai mare decât ar fi putut să o parcurgă cu mijloacele lor primitive.

– OK, mă predau. Fă o analiză amănunţită şi reconstrucţie pentru ei în toate direcţiile.

– Îmi va lua cam o oră să o termin. Am ridicat din umeri într-un gest învăţat de la pământeni.

– Voi fi tot aici. Treci la treabă. Cât timp Demera îşi făcea analiza, eu m-am hotărât să vizionez

pachetul de ştiri din galaxie. Ea deja le triase, şi le-a pus în faţă pe cele care m-ar fi putut interesa. Nu erau aşa de multe, am fost plecat doar pentru şapte zile.

Câteva războaie locale între rase cu gradul patru şi trei de tehnologie. O rebeliune a inteligenţelor artificiale pe o planetă de nivel trei. Interesant, planeta fusese vizitată de preoţii cultului Trans chiar înainte de revoltă. Dacă se dovedea că erau implicaţi, aveau să suporte repercusiuni serioase de data asta. Până acum reuşiseră să scape de orice repercusiune pe termeni legali, dar nu şi acum, cauzaseră pagube serioase infrastructurii în întregul sector.

O navă care făcea cercetări la marginea galaxiei, cercetări clasate secret, explodase într-o ciudată instabilitate spaţiu-timp. O notă adăugată de Demera, mă informa că la cererea ei de informaţii suplimentare se răspunsese negativ pe motiv de securitate. Dacă se refuzau unui Observator informaţii suplimentare atunci însemna că

problema era gravă. Investigarea era în curs, mai puteam să aştept până se găsea ceva.

Pe Pandora se descoperise o nouă relicvă care data încă de la formarea galaxiei. Un amănunt care mă interesa în special, era vorba de relicve datând de dinaintea A'sa cu mult. Nici măcar ei nu ştiau de la

cine proveneau relicvele. Am atins o comandă cerând date suplimentare. Răspunsul a venit aproape imediat, nu erau disponibile date suplimentare, relicva fiind încă cercetată.

O altă ştire îmi atrase atenţia. Se mai ţinuse o întrunire a Consiliului. În ea se discutase despre planul câtorva dintre colegii mei de a porni către galaxia MA-279. Proiectul întâmpinase rezistenţă din partea celor care credeau că există destule probleme în galaxia noastră şi o astfel de expediţie ar fi necesitat costuri enorme nefiind prioritară.

Personal cred, că o mulţime dintre cei ce sprijină proiectul vor să plece doar pentru a deveni zei într-o galaxie mai tânără.

Chiar şi A'sa se opun. Spun că suntem prea tineri pentru a avea o asemenea responsabilitate.

Cu jumătate de inimă le dau dreptate. Rasa umană nu este încă la nivelul de maturitate de care este nevoie pentru un asemenea pas. Am evoluat mult în ultimii 2000 de ani, dar încă suntem tineri, A'sa sunt aici de milioane de ani şi ar trebui să învăţăm mai mult de la ei.

Mai era o notă în stilul simbolic a Demerei pe o sferă-info.

Am atins sfera de câmp şi o mare de informaţii se revarsă peste mine. Ixalii făcuseră un nou transport de tehnologie interzisă, tehnologie de manipulare a gândurilor şi ADN-ului, către o rasă războinică. Ixalii continuau să exporte tehnologie de orice fel chiar dacă rasele vechi îi avertizaseră că era periculos şi interzis. Ba mai mult, li se impusese embargou economic.

Ixalii nu puneau mare preţ pe avertismentele raselor vechi, nici pe embargouri. Aveau destule resurse în spaţiul lor. Tehnologia lor era extrem de avansată şi o vindeau către oricine avea destui bani să o cumpere.

Oamenii au avut conflicte repetate cu ixalii, atât deschise cât şi pe ascuns, de-a lungul istoriei. Mai ales de când A'sa îi luaseră pe oameni sub aripa lor protectoare.

În curând ixalii vor trebui puşi la locul lor. Se cocea un război. Un război deschis care ar fi putut deveni un pericol pentru întreaga galaxie. Dar în mod sigur vor exista raiduri de pedeapsă. Poate mă voi alătura şi eu. Ixalii au nevoie de o lecţie aspră. O lecţie care a întârziat prea mult timp.

*****

– Analiza este completă; mă anunţă Demera

– Aşa de repede?

– A fost mai uşor decât credeam. Îţi arăt! O altă hologramă se materializă în jurul meu, reconstituirea

evenimentelor.

– Probabilitate 90% să fie reală. Două siluete apărură. Lungi de 10 metri arătau ca nişte bărci, puţin

mai largi, cu fundul bombat. Pe partea inferioară, erau patru duze de ridicare pentru zbor iar la pupa alta mai mare pentru împingere. Se rotiră, lăsându-mi posibilitatea de a le vedea din toate unghiurile posibile. Puntea era plată, dar se întrezărea posibilitatea unor încăperi interioare, chiar dacă foarte mici. Postul de pilotaj era în faţă, lângă provă.

– Ce sunt? m-am hotărât să întreb, chiar şi memoria mea suplimentară avea probleme în a le identifica.

– Vehicole de transport şi salvare de concepţie umană, fabricate pe Salin, în urmă cu câteva mii de ani. Mai exact între 5645 si 5900. Probabilitatea indică aceste vehicole ca fiind cele folosite de către bandiţi. Amprenta energetică şi imaginile senzoriale le confirmă. Sunt îngrijorată de un lucru.

– Eşti îngrijorată? Asta e ceva nou.

– De ce reţeaua de apărare nu a detectat vehicolele din timp. O asemenea semnătură energetică nu putea fi trecută cu vederea. De ce nu au fost investigate?

– Demera, corelează ultima mişcare a bandiţilor cu încercarea de spargere a carantinei.

Fruntea i se încreţi o miime de secundă.

– Ai dreptate, au avut loc în acelaşi timp. S-ar putea ca energia atacului să fi “înecat” semnalul. Dar tot rămâne întrebarea: de ce nu au fost detectate pînă acum?

– Eşti sigură? Ai verificat cu AP (apărarea planetară). Silueta Demerei se transferă lângă mine şi mă privi furioasă.

– Bineânţeles. Nu exista nici un raport cu privire la ele.

– Îmi cer scuze. Eşti mulţumită; mormăi Demera rămase îmbufnată. Câteodată mi-aş fi dorit să nu-i fi dat atât

de multă pesonalitate.

– În numele lui Samal, ce caută aici astfel de vase! Carantina a fost străpunsă în vreun fel? Te rog, Demera, caută bărcuţele. Şi scanează toate semnalele energetice din zonă. Orice iese din tipar. Pe Pământ nu ar trebui să existe tehnologie atât de avansată în stare de funcţionare.

Nu trecu mai mult de trei minute.

– Semnal găsit. Vehicolele se deplasează. Vieză mică, semnătura energetică foarte scazută dar Apărarea Planetară ar fi trebuit să le detecteze.

Mi-am pus bărbia în palme cum fac atunci când încerc să găsesc o soluţie. “Ar putea folosi vreun dispozitiv de camunflare? “

– Necunoscut. Nu pot confirma.

– Foarte bine. Să mergem să verificăm chiar noi; am rânjit.

– Ar putea fi periculos; comentă silueta fantomatică.

– Ce, ţi-e frică? Eşti o personalitate artificială! Ce crezi că ţi s-ar putea întâmpla?

– Instinctul de supravieţuire este caracteristica tuturor fiinţelor vii. Mă durea deja capul. O fiinţă artificială care se considera vie!

Avusesem asemenea probleme cu IA prin anii 3000. De atunci le ţineam la un nivel la care se considera că nu puteau atinge conştiinţă.

– Tu doar du-ne acolo. Mă ocup eu de restul. Având în vedere statutul meu de Observator, casa îmi este plină cu

tot felul de arme. De la simple suliţe şi săbii până la arme de ultimă tehnologie cu antimaterie. Arme de atac dar şi de apărare.

În cala principală se găseau, în stare de repaus, diferite tipuri de roboţi.

Am activat doi roboţi Caută şi Neutralizează şi o Gardă de Corp. În timp ce artificialii Caută şi Neutralizează sunt construiţi pentru forţă brută şi putere de foc, garda de corp are reflexe la nanosecundă şi corp amorf cu celule inteligente, fiind gata să ia orice formă potrivită pentru a-şi apăra stăpânul. Imediat ce l-am activat, îşi formă un cap rotund cu senzori în toate direcţiile.

Am mai activat şi doi roboţi de casă pentru transport. Matahale necomplicate, singura lor menire este să transporte lucruri. Partea inferioară este sferică, conţinând sursa de putere şi proiectoarele de tracţiune în timp ce partea superioară are o formă dreptunghiulară nefinisată. Pentru munci delicate au două braţe amorfice care pot oferi precizia unui chirurg. Sunt instrumente ‘bune pentru orice’.

Cât timp eu meşteream la artificiali, ne deplasaserăm în apropierea taberei bandiţilor. Luând singură decizii, Demera ridicase nivelul câmpului de camunflare şi trecuse întreaga locuinţă la stare de alertă. Sisteme de detecţie puternică cercetau regiunea, în timp ce scuturi de forţă ne-ar fi protejat şi în interiorul unei supranove.

– Văd că te pregăteşti pentru o luptă; am remarcat când m-am reântors în cameră.

– E bine să fii pregătit. Te citez chiar pe tine; răspunse Demera fără a se arăta.

– Ai găsit bărcile ? O hologramă apăru în fundal. Ambele bărci se aflau lângă ceea ce

Demera desemnase, cortul şefului. Era mai impunător decât celelalte. Şi emitea o urmă fantomatică de radiaţie. Probabil de la ‘bărci’. Semnalele indicau treizeci de fiinţe în tabără, ceilalţi, erau cu

toţii patruzeci şi doi, probabil îşi petreceau vremea printr-o mică ‘escapadă’.

– Poţi să-i atingi pe toţi cu neuroparalizatoarele?

– Ştii bine că unda îşi pierde coeziunea pe distanţe mari. O parte sunt în afara razei de acţiune.

– Trimite unităţile Caută şi Neutralizează după ei. Unităţile nu pierdură timpul, lunecând neauzite pe câmpuri

direcţionale se poziţionară deasupra ţintelor.

– Toate ţintele în raza undelor; raportă Demera. O cunosc deja, ar fi vrut să declanşeze armele imediat, dar toate IA au

o programare precisă privind formele de viaţă inteligentă. Nu au voie să le cauzeze rău decât în situaţii de risc privind distrugerea iminentă sau rău provocat altor fiinţe inteligente. Chiar şi neutralizarea neurală a altor fiinţe intră în categoria actelor care pot provoca rău fiinţelor inteligente.

Însă Demera acţionase şi altă dată fără ordin direct, se prea poate să fie deja la limită. Nu o jignesc lăsând-o să aştepte, ar putea lua ea decizia.

– Foc ! Odată armele activate, fascicolele de încetare a proceselor neurale

mătură întreaga tabără, toate fiinţele încetează pur şi simplu să mai funcţioneze conştient: păsările, animalele din zonă amorţesc imediat fiind urmate la scurt timp de oameni.

– Cât va dura efectul? N-aş vrea să se trezească şi să ne vadă.

– Intensitatea fasciculelor a fost medie. Două- trei ore standard.

– Trimite roboţii de transport după bărcuţe. Să le aducă în cala mare. Uşurel.

Matahalele coborâră rapid şi scanară zona. Vehiculele zburătoare se sprijineau pe nişte picioare ciudate care clar erau improvizaţii astfel încât să nu se răstoarne şi reactoarele să aibă spaţiu suficient pentru pornire. Doi bandiţi sunt căzuţi în ele dar roboţii îi îndepărtează uşor şi-i depun la sol. Unde de tracţiune cuprind bărcile şi le ridică către cală. Alţi artificiali micuţi sunt pregătiţi să le cerceteze până la nivel microscopic. Sunt decis să aflu ce caută aici.

– Putem să-l scanăm pe şeful lor fără să-şi dea seama ? matahalele intraseră în cală şi-şi depuseseră preţiosul cargou.

– Este posibil; în miimi de secundă Demera calculase toate posibilităţile; va crede că a visat.

– Păi, atunci să-l luăm şi pe el.

– Trimit un Caută şi Neutralizează.

Comut pe imaginile şi primele analize ale bărcilor. Deocamdată doar pe dinafară, dar sistemele operează la maxim căutând o interfaţă cu celulele de date, dacă au mai rămas, din vehicule. După codurile de identificare le-am găsit provenienţa pe Salin şi un vas de

croazieră numit ‘Floarea Spaţiului’. Vas presupus pierdut undeva în Sistemul Solar în 5724 A.D..

Se prea poate ca cineva să-l fi găsit mai demult şi să fi recuperat bărcile de salvare. Bine măcar că nu erau dotate cu sisteme de armament. Dacă cineva ar fi reuşit să reactiveze armament antic, am fi fost toţi în probleme până la gât (asta dacă rasa are gât).

Totuşi cel care le-a găsit a avut cunoştinţe tehnologice. M-am hotărât să rechiziţionez memoriile, sistemele de producere a energiei şi de comandă, înlocuindu-le cu copii nefuncţionale.

– Cred că cel mai bine este ca Apărarea Planetară să trimită o echipă de investigare. Eu trebuie să mă întorc la misiunea mea şi să termin turul sub deghizarea de negustor; i-am spus Demerei în timp ce priveam cum artificialii înlocuiesc piesele

Aveam de gând să inspectez personal vehicolele înainte de a le trimite înapoi. Artefactele tehnologice sunt interzise pentru o societate de câteva zeci de milioane împrăştiată pe întreg globul şi care abia iese din epoca barbariei.

– Alarmă !! Alarmă !! Alarmă!!!

Vocea Demerei se revărsă direct în capul meu în timp ce holograma ei apăru pe toate fundalurile şi ecranele. Garda de Corp se metamorfoză rapid într-o creatură cu tunuri disruptoare care scana totul în jur.

Pereţi de forţă se activară în anumite puncte ale locuinţei barând orice acces. Câmpuri de carantină prinseră viaţă izolând Medical, Motoare, Puntea de Comandă.

După câteva secunde de uluire, nu mai văzusem de mult o alarmă, am încercat să intru în sistem. Dar comenzile de câmp erau paralizate. Imposibil.

Odată dezmeticit am activat sistemul de comandă manual şi am trimis comenzi prioritare către Demera şi către procesorul central pentru

identificarea sursei alarmei. Nu putea fi ceva atât de grav încât să se instaleze alerta maximă.

M-am trezit cufundat în câmpul virtual conţinând schematicile casei. O lumină roşie clipea puternic din laboratorul medical.

– Problemă neutralizată; se auzi vocea Demerei puţin tremurând.

– Demera. Ce s-a întâmplat. Acum!! mă răstesc puţin speriat

– Trebuie să contactăm imediat Apărarea Planetară. Avem o problemă.

Imaginea se schimbă arătându-l pe şeful bandiţilor întins pe o masă medicală într-un câmp de forţă. Mai multe zone ale corpului pulsau în roşu aprins.

Demera îşi trimise raportul corelându-l cu imaginile.

– Este un hosinar doula. Un hosinar modificat genetic.

Hosinarii au fost încercarea doula de a penetra societatea umană pe timpul războiului. Pe dinafară arătau ca oamenii dar pe dinăuntru au un parazit care poate depune ouă printr-un orificiu stomacal. Dacă ouăle sunt depuse în interiorul unei gazde compatibil genetic, parazitul care creşte poate prelua controlul unor anumite funcţii cognitive.

În timpul acţiunilor de pe Pardi, hosinarii au infectat un întreg oraş de câteva milioane de oameni în mai puţin de o săptămână. De obicei hosinarii sunt în permanenţă în legătură cu doula pentru comenzi. Nu prea sunt deştepţi de unii singuri.

– Avea implantat un dispozitiv de apărare ixal; Demera îşi continua expunerea; În clipa când l-am injectat cu un drog uşor, apărarea s-a activat trimiţând sute de viruşi electronici şi viruşi biotech în sistemele mele şi aer. Viruşi ucigaşi şi replicatori. Dacă ar fi străpuns sistemul, l-ar fi luat sub control şi s-ar fi transmis mai departe în reţea. Noroc că sunt vechi, de pe vremea războiului. Acum suntem în siguranţă, dar continui să menţin câmpuri de carantină în Medical.

Asta nu e de bine. De fapt este rău de tot. Nu numai este carantina străpunsă dar mai erau şi doula pe Pământ.

Doula cu tehnologie ixala.

Purtător personal